

Provița de Jos

Comuna Provița de Jos este situată în vestul județului Prahova și are o suprafață de 25,3 km². Populația actuală a comunei este de 2.264 locuitori.

Chiar dacă unii cercetători afirmă că potrivit descoperirilor neolitice din cătunul Fricoasa, (pe cursul superior al Proviței), această zonă pitorească ar fi fost locuită încă de acum 4 milenii, și mai ales de către daci, dovezile scrise, puține și sumare, nu pot stabili cu exactitate data atestării documentare a comunei Provița de Jos.

Potrivit documentației renumitului învățător Nae Comănescu din satul Drăgăneasa, apariția Proviței de Jos este similară cu cea a Proviței de Sus, viața localnicilor fiind la început strâns legată de activitatea netocului sau sucursalei mănăstirii din Provița de Sus. În jurul acestui netoc se formase nucleul satului. Alături de călugări conviețuiau și mari crescători de oi coborâți din Transilvania odată cu târgoveți brașoveni care făceau schimburi comerciale între cetatea Brașovului și capitala Țării Românești-București. Deoarece pe principalele axe de legătură dintre cele două cetăți se stabilise vama la Câmpina, negustorii preferau să ocolească această rută deplasându-se pe Valea Proviței până la ieșirea spre Florești. Pe această vale s-au stabilit și români refugiați din Ardeal din cauza persecuțiilor regimului austro-ungar, precum și țărani care au părăsit anumite zone ale țării din cauza greutății birurilor boierești sau de frica invaziilor hoardelor turcești. Valea Proviței i-a atras devenind Vatra ocrotitoare, aici existând locuri mai darnice, în Satele Piatra și Măgura.

Potrivit sentinței judecătorești din anul 1852, pe teritoriul actual al comunei Provița de Jos își desfășura supremația trei moșieri: moșia Drăgăneasa era proprietatea răposatei monarhii Aisineta Negreasca, moșia Piatra era proprietatea clucerului Costache Ștefănescu, restul terenurilor fiind deținute de domnitorul Șerban Cantacuzino.

De-a lungul timpului locuitorii din sat au fost preocupați de arta populară, în special de portul național al femeilor. Acesta se compune din maramă și ie. Cusăturile naționale în diferite modele și lucrute cu multă măiestrie reprezintă o tradiție în zonă. Astfel de cusături sunt: fețe de masă, scoarțe de lână țesute în război țărănesc.

O altă ocupație a locuitorilor reprezintă extragerea țițeiului. Țițeiul extras trebuia prelucrat și în acest scop au fost construite rafinăriile de petrol din Câmpina. Pe parcursul timpului locuitorii comunei s-au specializat și pe alte domenii cum ar fi: construcțiile și confecțiile.

